

Prof. Mirela Bugariu

ARTA DRAMATICĂ

- ABORDARE PSIHOPEdagogică ȘI RELIGIOASĂ -

Prezentări din sfera curriculară și extracurriculară

Azbest Publishing

Prof. Mirela Bugariu

ARTA DRAMATICĂ

- ABORDARE PSIHOPEDAGOGICĂ ȘI RELIGIOASĂ -

Prezentări din sfera curriculară și extracurriculară

Azbest Publishing 2021
Șiria

Toate drepturile sunt rezervate autorului.
© MIRELA BUGARIU 2021

Texte adaptate de prof. **Mirela Bugariu**
Coperta și tehnoredactarea: **Cristi Ciulei**

.....
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUGARIU, MIRELA

Arta dramatică - abordare psihopedagogică și religioasă :
prof. Mirela Bugariu. - Șiria : Azbest Publishing, 2021
ISBN 978-606-8737-93-5

37

796
.....

CUVÂNT ÎNAINTE

În școala de masă, teatrul școlar presupune, de cele mai multe ori, intenția cadrelor didactice de a aduce în fața elevilor, adaptări ale unor opere literare, de a le transpune în scenă pentru o mai bună cunoaștere și înțelegere a acestora. Teatrul școlar poate fi însă și un promotor al realităților biblice sau al moralei creștine, prin surprinderea unor evenimente din viața Mântuitorului Iisus Hristos, în preajma marilor sărbători creștine, cum ar fi Nașterea Domnului sau Învierea Domnului, dar și a unor perceptive morale, izvorâte cu precădere din Pildele rostite de Mântuitorul Iisus Hristos.

În acest context, educația religioasă, alături de celelalte discipline de studiu și activități extracurriculare, reprezintă o componentă esențială a dezvoltării cognitive și psiho sociale la vârsta copilăriei, realizându-se o adaptare optimă la cerințele societății. În plan spiritual, ea asigură cultivarea unei serii de virtuți sau calități sufletești care definesc un adevărat creștin: iubirea, credința, nădejdea, bunătatea, blândețea, înțelepciunea, curajul, dreptatea, adevărul, mila etc.

Vorbind despre dramatizare ca metodă didactică, dramatizarea este diferită de metodele tradiționale, deoarece elevii devin participanți direcți la actul educațional fiindu-le stimulate creativitatea, inteligența emoțională, abilitatea de comunicare, exprimarea liberă a sentimentelor, curajul, cu atingere directă asupra întregii personalități. Învățarea prin dramatizare se bazează pe „utilizarea adecvată a mijloacelor și procedeele artei dramatice” (Ioan Cerghit, Metode de învățământ).

Euritmia, apărută prima dată în școală ca o parte componentă a curriculei preșcolare (care doar o amintea și care ofera un minim de repere, la acea vreme), îmbină magistral arata vorbirii, muzica, dansul dramatizarea. Folosită modest în sistemul tradițional, euritmia este parte componentă a alternativelor educaționale, care se foloesc din plin de avantajele ei. Fără a fi dans, se folosește de expresivitate corporală. Fără a se baza pe arta vorbirii, nu exclude cuvântul. Fără a fi artă dramatică, aduce în fața privitorilor acțiuni, emoții, conturează personaje. Într-un fel magic, euritmia cuplează copilul cu propria corporalitate, uitată adesea în vremurile de azi. Ea reușește să armonizeze cogniția (se pot preda euritmice conținuturi!) cu emoționalul.

Pentru că nu se poate vorbi de demersuri profesioniste, teatrul școlar sau euritmia nu presupun participarea cu precădere a copiilor talentați, ci oferă, pe lângă mesajul transmis, oportunitatea ca elevii introvertiți, cu anumite rețineri, temeri sau angoase, să-i simtă pe ceilalți ca un grup-suport. Astfel se obține un efect asemănător unei terapii de grup, în care ei pot să se exprime liber, fără teama de a fi condiționați (de note, calificative, aprecieri negative etc). Apare astfel oportunitatea de a-și cultiva stima de sine, de a lega prietenii și, nu în ultimul rând, de a trăi autentic, de a se bucura de cel mai mare dar al lui Dumnezeu, viața.

Psihoterapeut Svetlana Zagorka Milencovici

Povestea lui Moș Crăciun - scenetă -

**(adaptare după colindul cu același nume,
interpretat de maicile de la mănăstirea Cămârzani)**

Scenetă non-verbală, cu elemente de euritmie, având ca fond sonor colindul mai sus menționat.

A venit la noi la poartă,
Un bătrân frumos la chip,
Și-a-ntrebat dacă se poate
Ca să fie găzduit.

Casa noastră e deschisă,
O, bătrân străin și bun!
Vino, stai cu noi la masă,
Că ești obosit de drum!

După ce stătu la masă,
Se-nchină evlavios
Și-ncepu să povestească
De nașterea lui Hristos.

Noi, de altfel, ne uitarăm
Privind către el uimiți
Și cuvintele-ascultarăm
Lângă-i noștri dragi părinți.

Ne spunea c-a fost odată
Demult, tare de demult,
Un bătrân, Crăciun anume,
Rău la inimă și crud.

Și-ntr-o noapte la' lui poartă,
Cineva bătând ușor,
Ceru ca sa-i găzduiască
Pâna Dimineața-n zori.

Cu cuvinte de ocară
Către poartă alergând,
Văzu-o tânără Fecioară
Și-un bătrân cu chipul blând.

Și voind el să-i vobească
Bătrânul ruga zicând
Că i s-a mplinit să nască
Fecioara pe Pruncul Sfânt.

Intr-un grajd de oi și vite
Pe-amândoi îi alungă
Să stea până-n zorii zilei
Cu toiag i-amenință.

În iesle, pe fânul rece
Iisus Pruncul privea
Cum boii veneau la Dânsul
Și suflând Îl încălzeau.

Iar Maria, Maica Sfântă
Sta mirându-se privind
Cum boii recunoștinșă
Arătau spre-al lor Stăpân.

Dar de-odată se văzură
Îngeri ce din cer veneau
Către-acea umilă șură,
La Prunc și-L preamăreau.

Și o stea frumos deasupra,
Strălucit s-a arătat,
Iar trei magi intrând-năuntru,
Prunculu-i s-au închinat.

Aur, smirnă și tămâie
Magii cu ei, au adus
Și cu drag le așezară
Langă ieslea lui Iisus.

Și păstori de oi sosiră,
De prin văi și de prin munți
Lui Iisus să i se-nchine
De îngeri fiind vestiți.

Acea stea văzând bătrânul
Crăciun cel rău și zgârcit,
A-nțeles cine-s străinii
Ce la gajd i-a găzduit.

Și cu lacrimi de durere,
Către iesle alergând
Iertare-ncepu a cere
De la Blândul său Stăpân.

Și încă spunând acestea
Bătrânul ce povestea
Lacrimile-i udau fața
Si graiul îi tremura.

Voind el să ne mai spună
De-acolo ce s-a întâmplat
El ne-a zis c-o să mai vină
Și în următorii ani.

Și mergând el către poartă
Îi urmarăm toți tăcând,
Iar el arăta cu mâna
Către sat așa grăind.

Eu la toți în astă seară
Cu colindători am fost
Și le-am spus minunea mare,
A Nașterii lui Hrisos.

Pe scenă sunt prezente toate personajele, urmând ca fiecare să se activeze atunci când colindul vorbește despre ei.

De-a lungul scenei, stau în genunchi, îngeri cu lumânări albe aprinse în mâini, pe toată durata scenetei.

Personaje:

Tata, mama două fete mai înalte și doi copii mai mici.

O familie tradițională, stând în fața bradului frumos împodobit. Focul arde în sobă (*se poate executa un foc arzând, pe un carton, cu vopsea lavabilă*) iar masa este plină de bucate, copiii colindă împreună cu părinții; fetița cea mică își pune capul în poala mamei, care o mângâie.

Deodată, liniștea familiei este tulburată de o bătaie în ușă (*cineva din afara scenei, va bate imitând bătăile în ușa casei*). Copiii se grăbesc să vadă cine este. Fetița cea mică se ridică din poala mamei și privește cu ochi mari oaspetele care tocmai a intrat în casa lor.

Bătrânul Moș Crăciun

Un bătrân sprijinit în toiag, cere găzduire pentru câteva clipe. Este obosit și flămând. Tatăl îl poartă la masă, iar mama îi oferă mâncare. Copiii cei mici se așează în fața sobei și se joacă cu un ghem de lână, dar sunt foarte atenți la ce se întâmplă în casa lor.

După ce mănâncă, bătrânul se închină și începe a povesti despre Nașterea Pruncului Iisus. Bătrânul rămâne cu privirea undeva, în depărtare, iar copiii cei mici se așează în fața lui și îl privesc cu mare curiozitate și cu gurița deschisă.

Bătrânul Iosif și Sfânta Fecioară Maria

Bătrânul Iosif are în mână stângă un toiag în care se sprijină, iar de brațul lui drept se sprijină Sfânta fecioară. Pașii sunt greoi iar Sfânta Fecioară își ține mâna pe pântecul proeminent.

Dreptul Iosif bate la ușa unei case (*desenată pe un carton*) și cu gesturi neprietenoase, iese un bărbat cu cojoc și cușmă, încins cu un brâu, și se răstește la ei, alungându-i. (*Ar fi recomandat să poarte aceeași îmbrăcăminte ca bătrânul Moș Crăciun*). Cei doi sunt alungați în grajd, unde este pregătită ieslea. Apare și micul Iisus ținut în brațe de Sfânta Fecioară.

Păstorii

În acest timp, păstorii dorm lângă un foc (*poate fi pictat pe carton*), când deodată, își fac apariția doi îngeri. Nedumeriți și somnoroși, păstorii nu înțeleg ce se întâmplă și se întreabă unul pe altul, după care văd steaua (*pictată pe carton și prinsă undeva mai sus*).

Îngerii

Cu mișcări lente, îngerii arată spre stea, apoi spre iesle și cu multă bucurie, le vorbesc păstorilor.

Cei trei crai de la răsărit

Din depărtare se văd venind tri împărați cu daruri în mâine. Se îndreaptă spre iesle și îngenunchează, lăsând în fața Pruncului, aur, smirnă și tămâie (*se pot așeza obiecte care să simbolizeze aceste daruri*) după care se retrag.

După retragerea magilor, vin și păstorii să se închine.

Moș Crăciun, același cu povestitorul din casa familiei, înțelegând cine S-a născut în iesle, începe a plânge și se îndreaptă spre Pruncul Iisus. Îngenunchează în fața Pruncului, ștergându-șă lacrimile cu mânecile cămășii. Dreptul Iosif îl ridică și iese din scenă, timp în care Bătrânul Moș Crăciun, povestitorul din casă, se ridică plângând și se îndreaptă spre ușă, urmat de toți ai casei.

Colindătorii

Bătrânul Moș Crăciun își i-a rămas bun și iese, iar pe ușă, imediat intră colindătorii, cu steaua în mână.

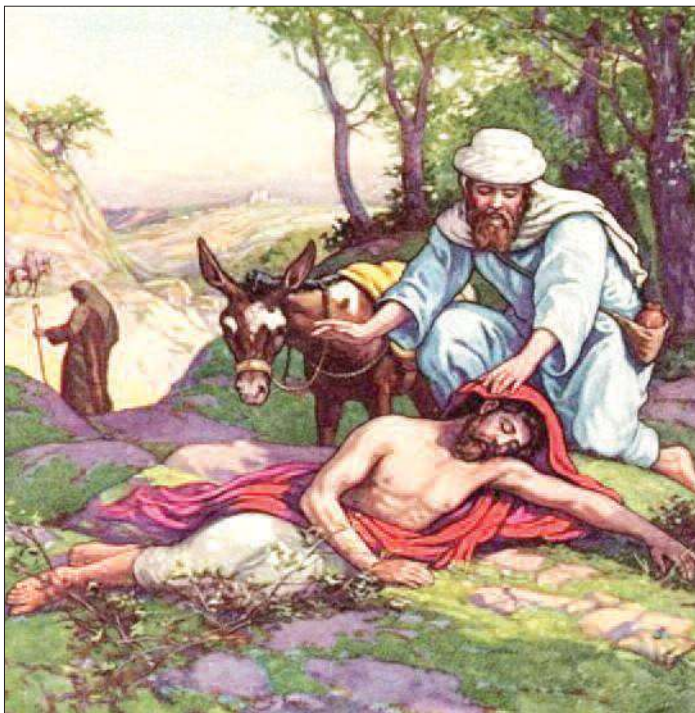
Cortina se trage încet, cu toate personajele în tăcere.

***la această scenetă pot participa toți elevii unei clase sau întreaga trupă de teatru a unei școli.**

Pilda Samarineanului milostiv

Luca, cap. 10, v. 25-37
- Scenetă -

În vremea aceea a venit la Iisus un învățător de lege, ispitindu-L și zicând: Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Dar Iisus a zis către el: Ce este scris în Lege? Cum citești? Iar el, răspunzând, a zis: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși”. Atunci Iisus i-a zis: Drept ai răspuns; fă aceasta și vei fi viu. Dar el, voind să se îndreptățească pe sine, a zis către Iisus: Și cine este aproapele meu? Iar Iisus, răspunzând, a zis: Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon, și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, au plecat lăsându-l aproape mort. Din întâmplare, un preot cobora pe calea aceea și, văzându-l, a trecut pe alături. De asemenea și un levit, ajungând în acel

loc, venind și văzând, a trecut pe alături. Iar un samarinean, mergând pe cale, a venit la el și, văzându-l, i s-a făcut milă și, apropiindu-se, i-a legat rănile, turnând pe ele untdelemn și vin, și, punându-l pe asinul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grijă de el. Iar a doua zi, scoțând doi di-nari, i-a dat gazdei și i-a zis: Ai grijă de el și, ce vei mai cheltui, eu, când mă voi întoarce, îți voi da. Deci, care dintre aceștia trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari? Iar el a zis: Cel care a făcut milă cu el. Iar Iisus i-a zis: Mergi și fă și tu asemenea. (Luca 10, 25-37)

Personaje:

- Omul bătut de tâlhari
- Tâlharii
- Preotul
- Levitul
- Samarineanul
- Gazda casei de oaspeți
- Oaspeți

Sceneta conține și elemente de euritmie. Jocul scenic este însoțit de muzică de pian.

Pe scenă se plimbă încet trei persoane îmbrăcate neglijent, prăfuite și neângrijite. La un moment dat, unul dintre ei își punne palma pâlnie la ureche și ascultă cu atenție. Când se lămurește că vine cineva, le face semn celor doi tovarăși ai săi, care se ascund după niște bolovani (se vor picta pe cartoane doi bolovani, iar în plan îndepărtat, copaci, cer și păsări).

Apare un om cu o desagă în spinare și când se apropie, cei doi tâlhari, ies din ascunzătoare, și, sărind pe el, îl trântesc la pământ, lovindu-l, sub privirile satisfăcute ale celui ce se pare că le este călăuză.

— Căutați-l bine, poate ne alegem cu câțiva gologani, că tare mi s-a uscat gâtlejul și pântecul îmi saltă de foame, zise el râzând.

Unul dintre tâlhari îi scoate celui căzut, punga cu bani de la cingătoare și o ridică victorios, arătându-le celorlalți doi, prada de care era atât de mândru.

— Haideți, trebuie să ne grăbim, că de ne vede cineva, suntem buni de temniță, zise călăuza și luând punga din mâna celui ce o găsisese, o strecură în buzunar.

În acest timp, călătorul jefuit stătea inert în mijlocul drumului, gemând de durere. Acorduri grave.

La un moment dat, un bărbat bine îmbrăcat, se apropie și văzându-l pe cel căzut, face un pas spre el, dar se retrage îndată.

— **Oare ce s-a întâmplat cu nefericitul acesta?**, zise el încet și își scărpină barba. *Se întoarse de două ori în jurul celui căzut, să îl poată vedea bine, iar apoi uitându-se cu teamă înapoi, de frică să nu îl atace și pe el cineva, o luă la picior, grăbit.*

— **A, eu n-am cu ce să-l ajut, poate Dumnezeu se va milostivi de el și îl va ajuta**, își zise el și se îndepărtă grăbit.

Cel căzut între tâlhari stă inert. Apare în scenă un alt călător, grăbit și foarte preocupat. Când se apropie de cel căzut, se sperie și o rupe la goană, fără să se mai uite înapoi.

Mai trece un timp și își face apariția un trecător îmbrăcat în haină albastră, cu cămașă roșie (așa cum este înfățișat Iisus în icoane) și apropiindu-se de cel căzut, se așează pe un genunchi și îl cercetează să vadă dacă mai trăiește.

— **Omule sărman, rău te-au mai bătut vrăjmașii**, zise el și rupând o bucată din haină, scoase un mic burduf și turnând vin, îi curăță celui căzut rănilile. *Îl ridică apoi, și ridicându-l cu greutate, îl sprijini de umărul său.*

Bunul Samarinean, îl duce încet și ajungând la o casă de oaspeți, (o casă pictată pe carton) strigă gazda:

— **E cineva aici?**

— **Poruncește străine, cu ce îți pot fi de folos**, zise stăpânul casei de oaspeți, uitându-se curios la cel rănit.

— **Iată, l-am găsit pe omul acesta, bătut și tâlhărit. Îți dau doi dinari, zise Samarineanul și scoase doi bănuți pe care îi înmână gazdei. Îngrijește-te de rănilile lui, și ai grijă să se vindece. Dă-i un așternut curat și hrană să se înzdrăvenească. Eu acum, mă voi duce, dar, când am să mă întorc, dacă ai mai cheltuit ceva cu el, îți voi da înapoi.**

— **Așa voi face**, zise gazda și sprijinindu-l pe cel rănit, îl așează cu grijă, îi legă rănilile și pregătindu-i ceva de mâncare, zise mirat:

— **N-am crezut că un samarinean poate avea un suflet atât de bun, căci după port, samarinean era. Și întorcându-se spre cel rănit, îi spuse:**

— **Dumnezeu S-a milostivit de tine și iată, acest samarinean, cu suflet milostiv, nu te-a lăsat să mori la marginea drumului, ci te-a adus aici, și te-a pus la adăpost. Pentru aceasta, trebuie să-i fii recunoscător.**

Cel rănit îl aprobă și dă ușor din cap, apoi se uită după binefăcătorul său.

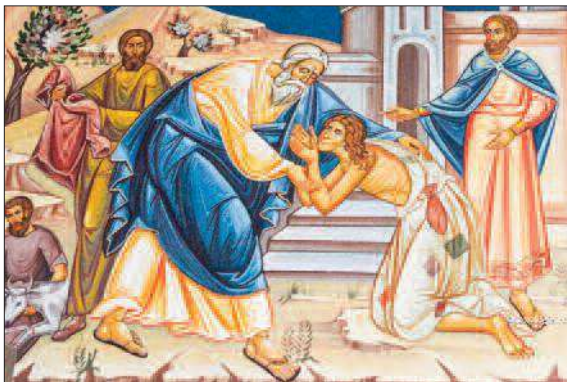
Acorduri lente.

Pilda fiului risipitor

Luca, 15, 11-32

- scenetă -

Zis-a Domnul pilda aceasta: Un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Atunci el le-a împărțit averea. Dar nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea trăind în desfră-

nări. Și, după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă. Și, ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări și acesta l-a trimis la țarinile sale să pască porcii. Și dorea să-și sature pântecele din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea. Dar, venindu-și în sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, ridicându-se, a venit la tatăl său. Dar, încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. Atunci i-a zis fiul: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Iar tatăl a zis către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; apoi, aducând vițelul cel îngrășat, înjunghiați-l ca, mâncând, să ne veselim, căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească. Iar fiul cel mare era la țarină. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Atunci, chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce înseamnă acestea. Iar ea i-a spus: Fratele tău a venit și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: Iată, de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care

ți-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat
Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat pierdut era și s-a aflat.

Personaje: - Tatăl, Fiul cel mic, Prietenul 1, Prietenul 2, Fiul cel mare, Argații

Tatăl stând pe un jilț, privește în zare, iar fiul cel mic se apropie timid. Tatăl tresare ușor, iar fiul își cere iertare:

Fiul cel mic: Tată, te rog să mă ierți că te-am speriat... știi, eu am venit să... să, zise fiul cel mic și își plecă privirea.

Tatăl: Spune dragul meu, cu ce îți pot fi de folos?

Fiul cel mic: Știi tată, zise el cu privirea ațintită în pământ, dar cu îndrăzneală, eu cred că acum, când sunt tânăr, ar trebui să călătoresc, să văd lumea mare, să mă bucur de frumusețile ei, dar pentru asta... pentru asta, îmi sunt de trebuință bani, mulți bani pe care eu nu îi am, dar poate, m-am gândit că îmi dai partea mea de avere...

Tatăl se încruntă puțin auzind ce spune și îl privi câteva clipe, fără să spună nimic.

Tatăl: Fiul meu, știi cât de mult te iubesc și doresc să-ți fie bine și ție, și fratelui tău. Aveți toate cele de trebuință, de ce oare vrei să pleci? Lumea nu este așa cum crezi tu, ea poate să fie foarte rea și haină.

Fiul cel mic: Știu tată drag, dar ai încredere în mine! Sunt mare de acum și nimic rău nu mi se poate întâmpla, zise el, stăruind.

Tatăl îl privi cu neîncredere și văzând că nu poate să-l înduplece, zise mahnit:

Tatăl: Bine fiule, facă-se după cum voiești, ia-ți partea ta de avere, zise tatăl și scoase de la cingătoare o pungă cu bani.

Fiul o luă, își îmbrățișă tatăl și cu mare bucurie plecă din casa părintească. Se trage cortina și în fundal se aude un pian cu acorduri triste.

După ce se trage din nou cortina, se desfășoară scena în care fiul își cheltuie averea cu prietenii prin cârciumă.

Fiul cel mic: Beți și veseliți-vă prieteni! Viața este frumoasă și merită trăită, zise el ridicând paharul și strângând în brațe o tânără fardată strident.

Prietenul 1: Bine zici, e frumoasă când ai gologani și vinul curge râuri, râuri, ha, ha, ha!

Prietenul 2: Prietene venit de nicăieri, zise el privind spre fiul cel mic, am văzut cu toții că ești larg la suflet, așa cum nu prea găsești prin această cetate, deci, mai cinstește-ne cu un rând, că cerul te va răsplăti, zise el în entuziasmul celorlalți.

Fiul cel mic: Hangiu! Umples pocalele tuturor! Să bem și să ne veselim că viața este atât de scurtă!

Se cântă și se bea, iar după aceea, toți cei prezenți adorm cu capul pe mese. Într-un târziu, fiul cel mic se trezește și amețit de vin, își caută banii în buzunare și negăsindu-i, le întoarce pe dos.

Se trage cortina.

Fiul cel mic, ajuns într-o stare groaznică, fără bani, singur și părăsit de toți acei așa- zii „prieteni”, stă zgribulit, strângându-și hainele pe corp, și privind în zare, zise:

Fiul cel mic: Vai, mi-e atât de foame, dar banii s-au terminat și nu mai este nimeni să-mi ofere și mie un codru de pâine.

Punându-și mâna streășină la ochi, vede o turmă de porci...

Fiul cel mic: Ar fi bune acum și niște roșcove de la porci, dar cine să mi le dea? Vai, mie netrebnicul, în casa tatălui meu și slugile sunt îndestulate de pâine, iar eu, eu stau aici și zac... a avut dreptate tata, lumea este rea și înșelătoare, dar lasă, mă voi ridica și mă voi duce acasă, la tatăl meu...

Știu că nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul său, dar poate îmi va îngădui să locuiesc în casa lui și să-i slujesc precum un argat, că altceva nu merit, *zise el și se ridică, hotărât să plece...*

Tatăl îl văzu venind din depărtare și, cu inima plină de bucurie și de dor, chemă slugile și le dădu poruncă:

Tatăl: Mergeți iute de pregătiți cămașa cea dintâi și inel în deget, iar mai apoi tăiați vițelul cel îngrășat că iată, fiul meu după care a suspinat inima mea, azi se întoarce acasă!

Slugile se închină și pleacă îndată să împlinească porunca stăpânului lor. În acest timp, fiul cel mare se întoarce de la câmp și auzind veselie în casa tatălui, chemă un argat să-l întrebe ce se întâmplă.

Fiul cel mare: De ce este așa veselie în casa tatălui meu?

Argat: Stăpâne, fratele domniei voastre s-a întors acasă.

Nervos, fiul cel mare se îndreaptă direct spre tatăl său pentru a-i cere socoteală.

Fiul cel mare: Tată, este nedrept față de mine să procedezi așa! Ce înseamnă risipa aceasta pentru că s-a întors un pierde-vară?

Tatăl: Fiule, eu nu te-am nedreptățit, pentru că toate ale mele sunt și ale tale, dar se cuvine să ne bucurăm că iată, fratele tău s-a întors acasă.

Fiule, să nu te superi, dar inima mea de părinte se bucură pentru că eu vă iubesc pe amândoi, îmi pare rău dacă inima ta nu spune același lucru.

Fiul cel mare își plecă capul și se îndepărtă trist și abătut...

În fundal se aude o muzică liniștită și se trage cortina.

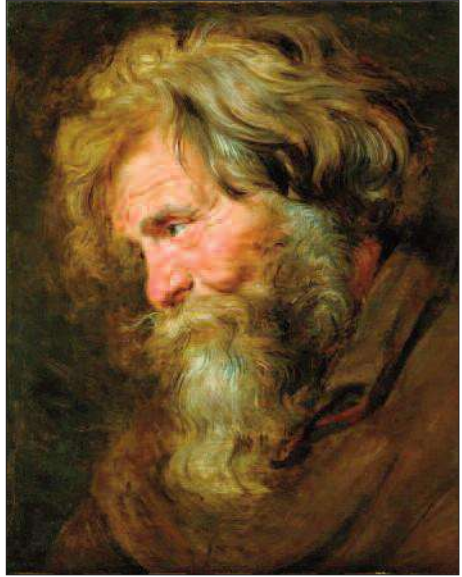
BLIDUL DE LEMN

după Lev Tolstoi

- scenetă -

Un bătrânel împovărat de ani s-a dus să locuiască împreună cu fiul și cu nora lui, care aveau un băiețel de 4 ani. Mâinile bătrânului tremurau tot timpul, ochii îi erau încețoșați, iar pașii împleticiți.

Întreaga familie mânca împreună la masă, însă mâinile nesigure ale bătrânului și vederea lui tot mai slăbită îl puneau mereu în încurcătură – boabele de mazăre i se rostogoleau din lingură pe covor, când întindea mâna după cana cu lapte, jumătate din lapte se vărsă pe fața de masă. Fiul și nora se simțeau tot mai iritați de neajutorarea lui. Până-ntr-o zi când...

„- Trebuie să facem ceva cu bunicu”, a spus fiul. „- M-am săturat să tot văd lapte vărsat pe masă, să tot calc pe boabe de mazăre și să tot aud cum plescăie și troscăie în farfurie!” Așa că soțul și soția au pus o măsuță în colțul camerei, după ușă. Acolo bunicu’ mânca singur, în timp ce întreaga familie se bucura în jurul mesei. Și pentru că bunicu’ reușise să spargă vreo 2-3 farfurii, i-au cumpărat un blid de lemn.

Uneori, când se uitau în direcția bunicului, familia putea să vadă o lacrimă stingheră în ochii lui slăbiți și triști – singur, după ușă, bunicu’ își mânca bucățița de pâine muiată în lapte. Cu toate acestea, singurele cuvinte pe care fiul și nora le aveau pentru el erau de mustrare când îi cădea furculița pe covor sau când se mai vărsa din lapte pe masă. Băiețelul se uita când la bunicu’, când la mămica și la tăticu’ lui, fără să spună un singur cuvânt...

Apoi, într-o seară, chiar înainte de cină, tatăl a observat că băiețelul meștește ceva pe covor. S-a apropiat și a văzut că încearcă să cioplească o bucată de lemn. „- Ce faci tu acolo?”, l-a întrebat tatăl duios.

Băiețelul și-a ridicat ochii mari spre tătucul lui și i-a răspuns la fel de duios: „- O, am treabă, vreau să fac un blid de lemn din care să mănânc tu și mami când cresc eu mare...” A zâmbit și s-a întors la „treaba” lui.

De data aceasta a fost rândul părinților să rămână fără cuvinte. O liniște apăsătoare s-a așternut în cameră. și lacrimi mari și curate au început să le tremure în ochi, să li se rostogolească peste obraji care decum luaseră culoarea sângelui vărsat pe crucea de la Calvar. Niciun cuvânt, deplină tăcere, dar amândoi știau prea bine ce au de făcut.

În seara aceea, soțul l-a luat pe bunic de mână și l-a condus cu grijă la masa mare din centrul camerei. Bunicu’ urma să mănânce la masă împreună cu întreaga familie – în seara aceea și în fiecare seară de-atunci înainte, până la sfârșitul zilelor lui. Și, dintr-un motiv sau altul, nici fiul și nici nora nu mai păreau să fie deranjați dacă se vărsa din lapte pe fața de masă sau dacă mai cădea câte-o furculiță pe covor.

Copiii sunt ca niște radare extrem de sensibile. Ochii lor nu lasă nimic neobservat, urechile lor sunt întotdeauna pe recepție, iar mintea lor prelucrează neobosită mesajele pe care le receptionează.

www.viorelcodrea.ro

PERSONAJE:

- **POVESTITORUL**
- **FIUL BĂTRÂNULUI**
- **NORA BĂTRÂNULUI**
- **NEPOTUL BĂTRÂNULUI**

POVESTITORUL:Într-un sat de munte, cu oameni calzi și primitivi, trăia un bătrân văduv, împreună cu fiul său, pe care îl rugase să rămână în casa părintească pentru a-i fi de ajutor.

La un an după ce își căsătorise fiul, sufletul bătrânului se umplu de bucurie în ziua în care nora sa născuse un băiețel frumos și sănătos.

Cu duioșie legăna bătrânul copilășul, chiar dacă, de la o vreme, bietul bătrân și-a pierdut aproape de tot vederea, iar picioarele și mâinile slăbite îi tremurau atât de tare, că nu mai putea nici să umble, nici să mănânce decât cu foarte mare greutate. Se vedea că nu mai are mult de trăit pe pământ.

Deși merita toată cinstea, fiul și soția acestuia nu-l puteau suferi pe bătrân și îl chinuiau în fiecare zi cu purtările lor rele.

NORA: -Of, Doamne, nu mai scăpăm odată de moșul ăsta slăbănog și nenorocit! Mare povară mai e și taică-tu ăsta! Trebuie să-l îngrijești ca pe un copil! Eu m-am săturat!

FIUL: - Așa e dragă, dar ce să facem? Dacă nu îl îngrijim, ne vorbește lumea!

POVESTITORUL: Când venea ora mesei, bătrânul se întrista și mai tare, știind că mâinile îi tremurau groaznic și nu putea să mănânce fără să verse mâncarea pe jos și pe haine.

NORA: Of, tată socrile, parcă ești spart la gură! Uite ce ai făcut pe fața de masă! Abia am schimbat-o! Ești mai rău ca un copil! M-am săturat de moșul ăsta, bun de nimic!, *zise nora, lovindu-l peste mâinile lui bolnave.*

BĂTRÂNUL: Iartă-mă, fată dragă! Mai ai puțină răbdare cu un neputincios ca mine și Bunul Dumnezeu îți va răsplăti bunătatea! *zise bătrânul cu un nod în gât iar o lacrimă curse încet pe obraz și se pierdu în barba albă...*

POVESTITORUL: Bietul bătrân! Îți era atât de milă de el... Nici nu mai știa ce să facă. Nu știa cum să-și ia mâncarea, ca să n-o verse pe jos sau să nu scape lingura ori să spargă blidul în care i se punea să mănânce, rămânând flămând.

POVESTITORUL: Cu sufletul plin de durere se ruga:

BĂTRÂNUL: „Doamne, în marea Ta dragoste, milostivește-Te de un bătrân neputincios ca mine, și mă ia din lumea aceasta, ca să nu mai fiu o povară pentru fiul meu și pentru nora mea! Doamne, tu înțelege durerea unui părinte!

POVESTITORUL:Într-o zi, bătrânul tată scăpă din nou blidul de pământ din care mânca și vărsă iarăși mâncarea pe jos.

NORA: Uite ce ai făcut, nenorocitul! Nu te mai suport! M-am săturat să tot adun după tine! Dacă nu poți să mănânci ca oamenii, treci acolo, după sobă!

Bărbate, hai să-i facem culcuș lui tată-tău după sobă, să stea și să mănânce acolo, că nu mai am ochi să-l văd!

FIUL: Lasă că te aranjez eu pe tine, moș nenorocit ce ești! Chiar acum mă duc să-ți cioplesc un blid de lemn, din care vei mânca de azi înainte, acolo jos, pe vatră!

POVESTITORUL: Nepotul bătrânului vedea în fiecare zi ce fac părinții lui cu Bunu și de multe ori, când îl vedea în fața blidului cu mâncare, îl întreba:

NEPOTUL:De ce plângi, moșule?

BĂTRÂNUL:Nu plâng, dragul moșului, zicea bietul bătrân. Așa lăcrimează ochii bătrânilor.

NEPOTUL: La toți bătrânii le lăcrimează ochii?

BĂTRÂNUL: Nu, micuțele. Sunt și bătrâni la care nu le lăcrimează ochii așa ca mie.

NEPOTUL: La care bătrâni nu le lăcrimează?

BĂTRÂNUL: La care... nu le tremură mâinile...

NEPOTUL: Bunule, dar de ce mănânci din blid de lemn?

BĂTRÂNUL: Așa mănâncă bătrânii.

NEPOTUL: Dar toți bătrânii mănâncă din blid de lemn, moșule?

BĂTRÂNUL: Nu toți. Numai la care le tremură mâinile.

NEPOTUL: Dar tăticul și mămica o să fie bătrâni?

BĂTRÂNUL: Poate o să fie și ei odată!

NEPOTUL: Și o să le tremure și lor mâinile?

BĂTRÂNUL: Poate că o să le tremure și lor cândva.

POVESTITORUL: Copilul rămase pe gânduri

POVESTITORUL: Curând, bunul Dumnezeu Și-a adus aminte de rugăciunile bătrânului tată și l-a luat din ochii care nu-l mai puteau suferi. L-a dus într-o lume unde doar dragostea hrănește foame și potolește setea.

Dar copilul nu uitase ceea ce văzuse din partea părinților săi... Și ceea ce auzise de la bietul bătrân când acesta mânca din blidul lui de lemn.

Și într-o zi, ce i-a venit lui în gând? Să cioplească cu cuțitul o scândură, cum văzuse cândva pe tatăl lui, ca să facă și el un blid de lemn. Tatăl l-a văzut și l-a întrebat:

FIUL: Ce faci tu acolo, copile?

NEPOTUL: Un blid de lemn cum i-ai făcut tu lui Bunu, când au început să-i tremure mâinile!

Două vreau să fac! Unul pentru tine, și unul pentru mama, pentru când veți fi și voi bătrâni!

FIUL: Și ce-i dacă vom fi și noi bătrâni?

NEPOTUL: „N-o să vă tremure mâinile și n-o să vă lăcrimeze ochii? N-am văzut eu cum i-ați făcut voi lui Bunu? Nu toți copiii trebuie să facă lafel pentru părinții lor când vor fi bătrâni?”

POVESTITORUL: Întrebările copilului erau puse cu glasul cel mai nevinovat și cu ochii cei mai mirați. Ele erau ca niște săgeți ce străpungeau inima tatălui său. Amintiri dragi, din vremea în care părinții lui trăiau, i-au cuprins mintea și inima. Imaginea mamei lui îi stăria acum în fața ochilor.

MAMA: Să fii bun, băiatul mamei, să fii bun!” și ochii bărbatului se umplură de lacrimi, iar părerea de rău îi cuprinse inima. Dar era prea târziu...

FETIȚA CU CHIBRITURI

- scenetă -

după Hans Christian Andersen

Personaje:

● Fetița cu chibrituri ● Trecătorii ● Băiețelul ● Polițistul ● Bunica ● Bătrânică

Fond sonor: vânt puternic, viscol

Decor: Pe scenă sunt cartoane pictate, reprezentând o stradă, acoperită cu zăpadă. Polietilen mărunțit în chip de zăpadă

O fetiță cu părul despletit își pierde singurul pantof și întorcându-se să-l recupereze, un băiețel, la fel de sărac ca și ea, îl ridică și fuge spunând:

— Când voi fi mare, voi face din el leagăn pentru copilul meu! Ha! Ha!

Fetița desculță, purtând un șorț plin cu mici cutiuțe de chibrituri se roagă de cei câțiva trecători grăbiți:

— Doriți o cutie cu chibrituri?! Vă rog! Cumpărați o cutiuță, doar o cutiuță!

— Tocmai acum, în ultima seară a anului te-ai găsit să vinzi chibrituri? Du-te acasă, fetițo!, *îi spuse o femeie uscățivă cu dispreț.*

Trecătorii părăsesc scena.

Fetița se retrage între două case confecționate din carton și stă ghemuită, tremurând de frig. Muzică de pian (*recomandăm Ernesto Cortazar*) iar luminile se sting, rămânând semiîntuneric.

— Nu pot să mă întorc acasă! N-am reușit să vând nici o cutie cu chibrituri. Oricum și acolo este frig și întuneric... și tata mă va bate.

Dar, ce-ar fi să mă încălzesc la flacăra unui chibrit?

Scoate un chibrit din cutie și încearcă să-l aprindă, dar nu reușește pentru că mâinile îi tremură de frig. Aprinde un alt băț și dintr-o dată, în fața ei apare o masă îmbelșugată (*carton pictat, în surdină, acorduri de pian*) Chib-ritul se stinge iar masa dispare (*se scoate cartonul*)

— Să mai încerc o dată! E așa de bine să-ți încălzești mâinile, *spuse fetița și mai aprinse un chibrit.*

Apare un brăduț frumos împodobit. Se aud râsete de copii și cântece specifice.

— Ah! Ce brad frumos! E chiar mai frumos decât cel pe care L-am zărit azi la fereastra negustorului cel bogat!, *spuse fetița, dar chibritul se stinse și bradul dispăru.*

În acel moment, o stea s-a desprins (*pânză cu steluțe*) și a căzut.

— Vai, a căzut o stea!, *exclamă fetița cu vocea stinsă.* Bunica mi-a spus că atunci când cade o stea, moare cineva. Se duce acolo, în lumea aceea unde s-a dus și Bunica și unde nu ți-e nici frig, nici foame...

Cu ultimele puteri, a mai aprins un chibrit și dintr-o data, a apărut Bunica ei, singura ființă care a iubit-o vreodată.

— Bunico! Bunicuțo! Ia-mă cu tine! Te rog, nu pleca și tu la fel cea îmbelșugată și ca bradul cel frumos!

Fetița plânge.

— Fetița mea dragă, zise Bunica și o cuprinse în brațe, iar fetița cade încet din brațele Bunicii (*acorduri grave - Sugerăm Albinoni*). Bunica se retrage încet, cu mâinile întinse, privind spre fetiță.

Luminile se sting, iar fetița rămâne întinsă pe jos (*pian, muzică acorduri domoale*).

Se luminează treptat; Apar trecătorii; Băiețelul care îi furase pantoful cu o zi înainte, se așează vizibil impresionat lângă trupul firav al fetei și încet, încet, scoate din sân pantoful și-l așează lângă ea, iar apoi își șterge lacrimile cu mâneca paltonului peticit.

Câțiva trecători descoperă trupușorul fetei, iar unul dintre ei aleargă după polițist.

Se adună în jurul fetei. O mulțime de chibrituri sunt împrăștiate lângă fetiță.

— Biata fetiță, a vrut să se încălzească, spune o bătrânică, mângâind încet capul fetei moarte.

Acorduri de pian. Se trage cortina.

FRUMOASA DIN PĂDUREA ADORMITĂ

După Frații Grimm

- scenetă -

A fost odată, în vremurile de demult, un împărat și-o împărăteasă, și cum nu se îndurase soarta să le hărăzească un urmaș, nu trecea zi în care să nu se tânguie amândoi: „Cât de goală ne e casa și ce fericiți am fi de-am avea și noi un copil!” Dar coconul cel mult dorit se lăsa așteptat de multă vreme...

Și iată că-ntr-un sfârșit, pe când împărăteasa se scălda în apa unui râu, o broască sări din unde pe prundișul malului și-i grăi astfel:

- Află, Măria ta, că-ți va fi îndeplinită dorința; căci până a nu trece anul, vei aduce pe lume o fetiță.

Și se împlini întocmai ceea ce spusese broasca; împărăteasa născu o fetiță, și atâta era de frumoasă fetița, că împăratul nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Cum voia să se împărtășească și alții din bucuria lui, Măria sa dădu o mare petrecere, la care pofti nu numai rudele, prietenii și cunoscuții, ci și ursitoarele, ca să le câștige toată bunăvoința și grija față de soarta copilei.

În toată țara aceea erau treisprezece ursitoare, dar pentru că împăratul nu avea decât douăsprezece talere de aur în care să le servească bucatele, una din ele nu fu poftită la ospăț. Petrecerea se prăznuie cu mare strălucire și, când fu să se încheie, ursitoarele înzestră copilă cu cele mai alese daruri: una îi hărăzi să se bucure de virtute, a doua, de frumusețe, a treia, de bogăție și așa, pe rând, ursitoarele îi dăruie tot ce-și poate dori omul pe lumea asta. În clipa când cea de-a unsprezecea ursitoare tocmai își sfârșea urarea, numai ce intră valvârtej cea de-a treisprezecea. Pasămite, venise să se răzbune pentru că nu fusese poftită și ea la serbare. Și, fără ca măcar să arunce cuiva vreo privire, rosti cu un glas tunător:

- Când va împlini fata cincisprezece ani, să se-nțepe c-un fus și să moară!

Apoi nu mai spuse nici un cuvânt și, întorcând spatele la cei de față, părăsi sala tronului. Toți încremeniseră de spaimă, dar cea de-a douăsprezecea ursitoare, care nu-i rostise încă urarea, se apropie de leagăn și, fiindcă nu-i sta în putință să ridice blestemul, ci doar să-l mai îndulcească, glăsui așa:

- Dar să nu fie moartă, ci să cadă într-un somn adânc, care să țină o sută de ani!

Împăratul, care dorea din tot sufletul s-o ferească pe iubita sa copilă de năpasta blestemului, dădu poruncă să se pună pe foc toate fusele din împărăție.

În ăst timp, fetița creștea și darurile cu care o înzestraseră ursitoarele își arătau roadele cu prisosință: era atât de frumoasă, de cuminte, de prietenoasă și de înțeleaptă, că oricine o vedea o îndrăgea pe dată.

Se întâmplă însă ca tocmai în ziua în care domnița împlinea cincisprezece ani împăratul și împărăteasa să fie duși de-acasă și fata să rămână singură în palat. Ca să-i treacă de urât, luă la rând încăperile; zăbovi ea prin tot felul de săli și odăi și colindă așa, după pofta inimii, ceasuri întregi, până ce ajunse și la un turn vechi. Urcă scara îngustă și întortocheată ce ducea sus și se pomeni în dreptul unei uși micuțe. În broască era vârată o cheie ruginită și când o ră-suci, ușa sări în lături și fetei îi fu dat să vadă într-o cămăruță o femeie bătrână, bătrână, care sta și torcea cu sârguință un fuior de in.

- Bună ziua, bătrânico, spuse domnița, da' ce faci aici?

- Iaca, torc și eu! răspunse bătrâna, dând din cap.

- Da' ce naiba-i aia de se răsucește așa de repede? întrebă fata și, luând fusul în mână, încercă și ea să toarcă.

Dar de-abia-l atinse, că se și împlini blestemul ursitoarei și domnița se înțepă la un deget.

În clipa în care simți înțepătura, fata căzu pe patul care se afla acolo și se cufundă într-un somn adânc. Și somnul ăsta cuprinse întreg palatul: împăratul și împărăteasa, care tocmai atunci se întorseseră acasă și intraseră în sala tronului, adormiră pe loc și o dată cu ei adormi întreaga curte. Adormiră și caii în grajd, și câinii prin cotloanele curții, și hulubii pe acoperiș, și muștele pe pereți; ba chiar și focul care ardea în vatră își potoli văpaia și se stinse cu totul. Friptura încetă de-a mai sfârâi, iar bucătarul, care tocmai se pregătea să-și apuce de chică ucenicul, fiindcă făcuse o boroboață, îi dădu drumul și adormi și el. Chiar și vântul își opri suflarea și nici o frunzuliță nu se mai mișcă în copacii din preajma palatului.

Și ce să vezi: de jur-împrejurul palatului începu să crească un tufiș de mă-răcini, ca un gard viu! An de an, mă răcinișul se înălța tot mai mult și, în cele din urmă, cuprinse toți pereții, până la căpriori, ba se mai întinse și pe deasupra, de nu mai puteai vedea palatul defel, nici chiar steagul de pe acoperiș.

A mers vestea-n lume despre frumoasa adormită, căci așa o numeau toți pe tânăra domniță; și la câte-un răstimp se găsea câte-un fiu de crai care încerca să străbată prin tufișul de mă răcini și să pătrundă până la palat.

Dar de răzbit n-a răzbit nici unul, din pricină că mă răcini se prindeau laolaltă ca și când ar fi avut niște mâini ghimpoase și nu-i lăsau să înainteze măcar un pas.

După amar de ani, prin acele meleaguri iată că mai veni un fecior de împărat. Și întâlnindu-se el cu un bătrân, acesta-i povesti despre gardul de

mărăcini care împrejmuia palatul de amar de ani... Și-i mai zise că-n palat o fiică de crai, frumoasă cum nu se mai află alta pe lume, dormea somn adânc, de vreo sută de ani. Și că tot de atunci dorm și împăratul și împărăteasa și toți curtenii... Și mai știa bătrânul, de la bunicu-său, că se perindaseră pe-acolo mulți feciori de împărat care încercaseră să răzbească la palat prin tufărișul de mărăcini, dar că toți s-au pierdut fără urmă, agățați printre spini, murind de-o moarte cumplită.

Atunci tânărul îi vorbi cu semeție:

- Mie nu mi-e teamă defel și află c-am să mă duc s-o văd pe frumoasa adormită, chiar de-ar fi să-mi pierd viața!

Și oricât încercă bătrânul cel omenos să-l abată pe flăcău de la acest gând, nu izbuti, căci acesta era neînduplecat în hotărârea lui.

Se nimeri însă că tocmai atunci se împlineau cei o sută de ani și sosise ziua în care frumoasa adormită trebuia să se deștepte din somnul ei lung. Când feciorul de împărat se apropie de tufărișul de mărăcini, mai-mai nu-i veni să-și creadă ochilor, căci mărăcinii se prefăcuseră pe dată în puzderie de flori mari și frumoase, ce se dădeau la o parte din fața lui, lăsându-l să treacă nevătămat. Și după ce trecea el, cărarea se strângea din nou și florile se preschimbau iarăși într-un zid ghimpos, de nestrăbătut. În curtea palatului văzu o mulțime de cai și niște ogari care dormeau pe lespezile de piatră. Pe acoperiș, hulubii dormeau cu căpșoarele vârâte sub aripi... De-ndată ce intră în palat, văzu același lucru: muștele dormeau pe pereți, iar în bucătărie bucătarul ținea mâna întinsă, ca și cum ar fi vrut să apuce de chică pe ajutorul său, în timp ce o slujnică ședea pe-un scăunel, având în față o găină neagră, pe care abia apucase s-o jumulească de câteva pene, cu o sută de ani în urmă.

Și feciorul de crai merse mai departe, până ce ajunsese în sala tronului. Aici îi găsi pe toți curtenii dormind un somn ca de plumb iar mai în fund, sus, pe tron, dormeau împăratul și împărăteasa. Colindă el mereu alte și alte încăperi, fără să se oprească măcar o clipă. Și tot palatul era cufundat într-o tăcere așa de adâncă, că-ți puteai auzi răsuflarea. În cele din urmă, flăcăul ajunsese în turn și deschise ușa cămăruței în care dormea tânăra domniță. Și era atât de frumoasă în somnul ei, că feciorul de împărat nu-și mai putu lua ochii de la ea și, aplecându-se, o sărută.

Dar de îndată ce-o atinse cu buzele, frumoasa adormită clipi din gene, deschise ochii și-l privi cu drag. Coborâră apoi amândoi din turn și, ca la un semn, împăratul și împărăteasa se treziră și ei și tot atunci se treziră toți curtenii. Se priveau unii pe alții, mirați, și mai-mai că nu le venea să-și creadă ochilor. Caii din curte se ridicară și începură să-și scuture coama; ogarii săriră sprinten în sus, dând vesel din coadă și gudurându-se; hulubii de pe acoperiș

scoaseră căpșoarele de sub aripi și, rotindu-și privirile în zare, își luară zborul spre câmpie; muștele începură să se miște pe pereți bâzâind întruna; focul din bucătărie se dezmorți și-și înteți vâlvătaia; mâncarea de pe plită porni să clocotească; friptura prinse iar să sfârâie; bucătarul trase o palmă zdravănă ucenicului său, care prinse să țipe ca din gură de șarpe; iar slujnica se apucă de jumulit găina și n-o mai lăsă din mână până nu-i smulse toate penele...

Apoi se prăznuiește cu mare strălucire și alai nunta feciorului de împărat cu frumoasa adormită și amândoi trăiră fericiți până la sfârșitul zilelor.

www.grimmstories.com

POVESTITORUL: A fost odată, în vremurile de demult, un rege și o regină care conduceau o țară frumoasă, cu supuși harnici și buni.

Toată lumea era mulțumită de traiul de zi cu zi, mai puțin împăratul și împărăteasa. O tristețe mare purtau în suflet, căci de mulți ani așteptau un copil care însă, nu mai venea.

ÎMPĂRATUL: *(Stând supărat pe jilț)* **Au trecut atâția ani și dorința inimii mele nu s-a împlinit... Oare cine să-mi înțeleagă durerea? Cine va conduce țara? Cine va avea grijă de supușii mei?**

BUFONUL: *(face o plecăciune în fața împăratului)* Măria Ta, nu fi trist! Acum am să te înveselesc! *(Face tumbă încercând să-l binedispună pe împărat dar acesta rămâne la fel de trist)*

Împărăteasa coase și plânge din același motiv. Bufonul stă și el supărat.

POVESTITORUL: Într-o zi, pe când împăratul cerceta bunul mers al lucrurilor prin împărăție, un bătrân gârbovit s-a apropiat de el și i-a spus:

BĂTRÂNUL: **Mărite împărat, sunt un supus al Măriei sale, tatăl domniei voastre. Ți-am ieșit azi în cale, pentru a-ți spune că dorința ta se va împlini. Nici nu va trece un an și împărăteasa va aduce pe lume o minune de fetiță.**

POVESTITORUL: După ce rosti aceste cuvinte, bătrânul se făcu nevăzut.

ÎMPĂRATUL: **Hei! Hei! Unde ești? De unde știi?**

POVESTITORUL: Cuvintele bătrânului îi readuse zâmbetul pe buze. O speranță se născu în inima celor doi împărați.

Și tocmai cum spuse bătrânul, așa se și întâmplă. Peste un an, regina născu o fetiță frumoasă, iar regele dădu o petrecere nemaipomenită, invitându-i pe toți supușii săi. *(Scena petrecerii).*

Toată lumea petrecea când, la miezul nopții, apărură șase ursitoare (cu flori împletite în păr) care apropiindu-se de mica prințesă, se învârteau în jurul ei spunând:

„Din depărtări celeste,
Cale lungă am zburat
Căci și noi am prins de veste
Despre fiica de-împărat

Ursitoarea 1: Să fie frumoasă și sfoasă!

Ursitoarea 2: Să fie bună și sănătoasă!

Ursitoarea 3: Să fie veselă și norocoasă!

Ursitoarea 4: Să fie învățată și înțeleaptă!

Ursitoarea 5: Să fie strălucitoare și minunată!

Ursitoarea 6: Să ai inimă bună și să iubești oamenii și tot ce te-nconjoară!

Ursitoarea 7: *(vine supărată și încruntată)* **Ah suratelor! Cum ați putut veni fără mine? Nu știți că am putere să-i dăruiesc frumusețea zorilor sau s-o împodobesc cu întunericul nopții?** *(Se îndreaptă spre împărați și spune nemilos: Pentru că nu ați găsit de cuviință să mă invitați și pe mine, rușine ce nu mi s-a întimplat vreodată, iată ce îi ursec prințesei: Când va împlini cinsprezece ani, se va înțepa cu un fus și va cădea moartă! (La auzul aceste vești, toată lumea amuți)*

Ursitoarea 6: Prințesa nu va muri, ci va cădea într-un somn adânc, care va dura o sută de ani!

POVESTITORUL: Anii au trecut cu repeziciune rănind inima celor doi împărați. Prințesa, întocmai cum vestiseră ursitoarele, era de o frumusețe fără seamăn și toată lumea o iubea. În ziua când a împlinit cinsprezece ani, fata prinse a colinda tot palatul, până ce ajunsese într-un turn neștiut de ea. Văzu o cheie ruginită în broască și descuind ușița, intră într-o cămăruță unde stătea o bătrână cu un fus, torcând de zor un fuior de in.

PRINȚESA: Bunicuțo, lasă-mă te rog să torc și eu puțin! *(Și luând fusul începu a-l învărti când, înțepându-se în deget, blestemul se și împlini iar copila căzu ca moartă într-un somn adânc.)*

POVESTITORUL: Somnul acela cuprinse tot tot palatul. Ani și ani, au crescut spini și buruieni înalte, că turnurile palatului abia se mai zăreau.

Mulți prinți voiseră să rupă vraja cumplită, încercând să străpungă zidul de măracini, dar, din nefericire rămaseră cu toții acolo fără să izbutească.

Cu puțin timp înainte ca sorocul să se îplinească, un prinț frumos, venit de peste mări și țări, întâlni un bătrân gârbovit de ani, singurul pe care somnul nu-l atinse.

BĂTRÂNUL: Fii binevenit voinicule!

PRINȚUL: Să trăiești moșnege!

BĂTRÂNUL: Ce vânt te aduce pe aici cinstite prinț?

PRINȚUL: Am auzit că în acest castel, doarme de aproape o sută de ani o prințesă atât de frumoasă cum nu s-a mai văzut! Vreau să o găsesc și să rup vraja crudei ursitoare!

BĂTRÂNUL: O, prințe! Dacă ții la tinerețea și la viața ta , fă cale întoarsă și uită de prințesa adormită în palatul ei!

PRINȚUL: Nici nu vreau să aud! Nu mi-e frică! Prințesa va fi soția mea pentru că sunt hotărât să rup vraja!

Prințul intră în palat unde totul era în adormire: regele și regina, curtenii și slujitorii. În cele din urmă ajunse la turn și deschizând ușa o văzu pe prințesă dormind. Era atât de frumoasă că nu-și mai putea lua ochii de la ea și se aplecă să o sărute. Nici nu-i atinse bine buzele, că Frumoasa din pădurea adormită deschise ochii și îi zâmbi cu drag. Apoi coborâră împreună și, când ajunseră în palat, regele și regina, curtenii și slujitorii se treziră din somnul cel adânc și se uitau unii la alții cu mirare. Nimeni nu înțelegea ce se întâmplase cu ei, dar cu toții erau fericiți să o vadă pe prințesă. Prințul se apropie de împărați și făcând o plecăciune spuse:

PRINȚUL: Mărite împărat, binevoii a-mi dărui mâna prințesei căci frumusețea ei mi-a furat inima! Făgăduiesc în fața Mărilor voastre și a cinstitei curți că fericirea o va însoți până la adânci bătrâneți!

ÎMPĂRATUL: Cinstite prinț, azi am bucuria de a-ți încredința cel mai de preț odor: pe fiica mea. Să trăiți mulți și fericiți ani!

POVESTITORUL: Și s-a făcut o nuntă mare, de s-a dus vestea în tot regatul, iar frumoasa din pădurea adormită a trăit mulți ani fericiți cu prințul, dacă nu cumva or mai fi trăind și astăzi.

O SCRISOARE... DE INTENȚIE

(scenetă)

Prof. Mirela Bugariu

Personaje principale:

Raul, Bia, Cristi, Dan

Personaje secundare:

Portarul

Examinator I

Examinator II

Examinator III

Examinator IV

Un grup de băieți și fete se întorc de la club. Sunt gălăgioși și par să nu aibă nici o grijă. Se așează pe o bancă, iar la un moment dat, Dan își trage o palmă peste frunte și zice:

- Hiii, am uitat! Măine mă duc la interviu, vreau să mă angajez la fabrica de componente auto și nu mi-am scris scrisoarea...

Raul: Hei man, ce interviu? Vine televiziunea?, *zise el și își întoarse șapca invers.*

Bia (râde): Cum să vină televiziunea, bre? O fi cineva aici vedetă și nu știu eu, *întrebă ea nedumerită.*

Cristi: Băăăă, sunteți niște fraieri! Auzi acolo, interviu, angajare... fraaaaaate, deja mă ia cu frisoane și înțepături la inimă! *(pune mâna la piept și simulează o durere în piept).*

Eu nu mă angajez nicăieri! Bătrânii imi dau păpică bună, hăinuțe, ce-i drept, baștani mai puțin, dar tot mă descurc eu, că de, viața-i grea! *(își scoate o țigară tacticos, o miroase și o pune după ureche, apoi scoate telefonul mobil și își pune muzică).*

Raul: Și unde zici că te angajezi, man? Primești și bani? Mulți? *întreabă naiv.*

Cristi: Da, frate, o să-i dea un camion de bani și bilete de avion în Caraibe, să înoate cu sirenele! *(face o figură de dans, apoi se așează pe bancă).*

Dan: Pentru început, nu foarte mulți, dar trebuie să mă angajez neapărat! Vreau să mă simt independent, să nu le mai cer bani părinților, să nu mai depind de nimeni! Vreau să îmi demonstrez că pot, că am curaj să înfrunt viața, că am devenit bărbat. *(Bia și Diana se uită la el și încuviințează admirativ cele spuse de Dan).*

Cristi: Văleuuu, a înnebunit băiatul! Ambulanța! 112! Resuscitare!
Toți se amuză copios de reacția lui Cristi.

Băi Dane, explică-mi și mie te rog, pentru ce îți trebuie curaj?! A, da, cred că știi! Îți trebuie curaj să te trezești la ora cinci dimineața... Brrrr! Sau poate îți trebuie curaj să te bați cu vreun nașparliu de șef, că am auzit eu că unii se dau șmecheri pe acolo (*lovește cu pumnul în palmă*)

Dan: Tu chiar crezi că mă angajez să mă bat cu cineva?

Cristi: Dar tu ai zis că îți trebuie curaj, zise el cumva nedumerit.

Bia: (*râzând*) Pun pariu că nu ai curajul să te duci mâine cu Dan! Poate te papă cineva acolo, la fabrică!

Cristi: (*nervos*) Știi ce? Te rog să nu mai râzi! Ia uită-te la ea! (*Nervos, se întoarce pentru câteva clipe cu spatele la grup, iar apoi anunță solemn*)

Dane, mâine dimineață la ora șase sunt în fața blocului! Vin cu tine! Vă arat cine sunt eu, zise el cu mândrie.

Raul: Păi, dacă mergi și tu, vin și eu! Poate e frumos în Cara, cum Cara-bibi? Pești, gagicici, O, man...

Dan: Stați așa! Dacă vă sună ceasul mâine dimineață (*zâmbește neâncrezător*), trebuie să aveți la voi buletinul, CV-ul, dar mai ales scrisoarea de intenție!

Cristi: (*dă din mână*) Mare brânză! O pun pe mama să o scrie, dar... mai bine nu, că poate îi vin idei... dacă nu-mi place la fabrică? Dacă mă plictisesc?

A doua zi, dimineața, Dan ieși din bloc în costum și cravată, cu o mapă neagră în mână pe care o muta dintr-o mână în alta, semn că avea emoții.

După mai bine de zece minute, apărură și cei doi prieteni ai săi, Cristi și Raul.

Cristi avea o pereche de blugi tăiați, și nelipsitele căști. Raul era și el îmbrăcat în blugi și cu o cămașă fisticchie, de plajă, se întindea și căsca continuu.

Raul: Ce prostie am făcut, man! Auzi domle, să mă trezesc eu mai repede decât soarele...

Cristi: Lasă frate, le arătăm noi cine-i valabil! Dar să știți, dacă fac talente, eu plec, până nu mă enervez, știți doar câtă sensibilitate am, zise el și își trecu mâna prin păr.

Dan: Dar scrisoarea de intenție, ați scris-o? E foarte importantă! Și buletinele? Le aveți? Eu m-am cam chinuit aseară cu scrisoarea, recunosc, dar în cele din urmă, mă declar mulțumit.

Cristi scoate din buzunar o hârtie mototolită și verifică dacă are buletinul în portofel.

Cristi: Ia uite frate scrisoarea, zise el arătându-i-o lui Dan.

Dan: Ei acum, nu puteai să o pui și tu frumos în ceva să nu se îndoiaie? Uite cum arată!

Cristi: Cum arată, cum arată! Nu vrei să o parfumez puțin? Să moară Iubi de necaz! Ha, Ha, Ha!

Raul mergea cu mâinile în buzunarele de la pantaloni și părea că nu aude nimic din conversația prietenilor lui.

Ajunseră în fabrică. Portarul îi îndrumă spre locul unde aveau să susțină interviul.

Cristi: Eu voi intra primul! Să vedeți voi cine e bărbat, zise el hotărât.

Ușa se deschise și apăru un domn sobru, cu ochelari.

Examinator 1: Bună dimineața, dargi tineri și bine ați venit în fabrica noastră! Ne bucurăm să vedem atât de mult interes pentru locurile de muncă pe care noi le oferim și sperăm să ne deveniți colegi!

Am dori să începem interviul în ordine alfabetică, așa că îl poftesc în sală pe primul candidat! Cine este?

Dan: Cristi, tu ești cu litera B, Bărbulescu, deci tu ești primul!

Cristi se dă un pas în spate și se bâlbâie puțin.

Cristi: B, B, da, da eu sunt B, adică vreau să spun Bărbulescu! (*își face curaj și intră*).

În sala unde se ține interviul, la o masă, sunt patru examinatori, trei domni și o doamnă, care așteaptă cu interes primul candidat.

Examinator 2: Bine ai venit, tinere! Te rog, așează-te! Cum te numești?

Cristi: (*mestecând gumă*) Cum să mă numesc? Cristi Bărbulescu!

Examinator 2: Din CV-ul dumitale nu se înțelege foarte clar ce școală ai absolvit! Poți să ne precizezi?

Cristi: Păi ce școală? Profesionala... și ca să vă spun sincer, cea mai tare școală am absolvit-o în Vamă! Tare!

Examinator 3: Cum adică în Vamă? Ai lucrat la vamă, întrebă el neîncrezător.

Cristi: O, da! Am lucrat la vamă de dimineața până dimineața! Trei schimburi non-stop!

Examinator 4: Poți să ne spui în ce vamă ai lucrat, tinere?

Cristi: În Vama Veche, evident! Muzică, bere, gagici, foc de tabără...

Examinator 1: Domnule, dumneata de ce ai venit aici? Ți bați joc de noi?

Cristi: Nu, domnule! Vreau să mă angajez! Uitați, am scris și o scrisoare de intenție, zise el și scoase scrisoarea din buzunar.

Examinator 2: Bine, citește-o să vedem ce așteptări ai!

Cristi: (*își drege vocea*) Scrisoare de intenție. Eu intenționez să îmi cumpăr un BMW tare de tot, să-i las pe fraieri cu ochii în soare și pentru asta îmi trebuie o grămadă de bani!

Examinatorii se uită unii la alții și abia se abțin să nu râdă. Cristi îi privește cu oarecare neîncredere, apoi continuă:

Mai intenționez să o duc pe Iubi la Costinești, că i-am promis încă de anul trecut și pentru asta, mai îmi trebuie o grămadă de bani că Iubi a mea e cam pretențioasă!

În final, dacă îmi mai rămân niște bani, vreau să îmi schimb garderoba, că nu poți să te plimbi cu BMW-ul și să fii săracie...

Examinator 1: Dragă tinere, aspirațiile dumitale sunt foarte mari. Cum te-ai gândit să obții bani pentru toate astea? Să muncești la noi în fabrică?

Cristi: Dacă îmi place, stau, dacă nu, plec afară să lucrez, pe euroi.

Examinator 2: Mulțumim pentru timpul acordat, dar credem că nu corespunzi profilului postului pentru care căutăm muncitori. Mult succes tinere! La revedere!

Cristi ieșind: Bă, săraciilor, nici n-am nevoie de postul vostru, bă! Mai vreau să copilăresc, bă!

Raul se pregătește să intre în sală. Nu înțelege reacția lui Cristi, dar nu mai are timp să-l întrebe ceva.

Examinator 1: Pofteste tinere! Poate dorești și tu să-ți cumperi un BMW?

Raul: No man, eu vreau să plec în Carabibi, plajă, soare, sirene...

Examinator 1: Și pentru asta ce salariu ar trebui să primești în firma noastră? Ce crezi?

Raul: Păi, cam cât directorul cred, ar ajunge! Până anul viitor în vară, m-am scos... (*își întoarce șapca pe cap*)

Examinator 3: Mulțumim tinere, interviul s-a încheiat, poate încerci în altă parte! Succes!

Dan intră în sală vizibil emoționat. Este primul său interviu și speră că va face o impresie bună.

Examinator 3: Bună ziua, tinere! Înainte de a începe interviul, vreau să te felicit pentru ținuta dumitale. Faptul că te-ai îmbrăcat astfel, înseamnă că respecti comisia, aici de față, dar și pe tine însuși! Bravo, bravo, tinere!

Examinator 1: Înainte de a-ți adresa unele întrebări, te rugăm să citești scrisoarea de intenție! Se poate?

Dan: Desigur, domnule! (*își scoate scrisoarea din mapă și-o citește cu glas tare*)

Stimate Domnule/Doamna,

Vă adresez această scrisoare de intenție ca răspuns la anunțul dumneavoastră pentru postul vacant pe care îl aveți în această fabrică. Am absolvit Școala profesională și consider că am acumulat multe cunoștințe în privința componentelor auto. Aștept cu nerăbdare să pun în practică aceste cunoștințe. Sunt o persoană dinamică, cu aptitudini foarte bune de comunicare, responsabilă, hotărâtă, interesată în perfecționarea profesională în domeniul tehnic.

Îmi doresc să lucrez în fabrica dumneavoastră, unde aş putea să-mi pun în evidenţă experienţa acumulată în şcoala profesională pentru a-mi îndeplini sarcinile, cât şi pentru dezvoltarea mea profesională.

Vă mulţumesc, Zaharie Dan

Examinator 1: Încă o dată, felicitări, tinere! Aşa se scrie o scrisoare de intenţie!

Examinator 2: Te rugăm să ne spui dacă în şcoala profesională vi s-a vorbit despre securitatea şi sănătatea în muncă?

Dan: Desigur, primele lecţii au fost prezentarea normelor de protecţie a muncii, componentele echipamentului individual de protecţie şi acordarea primului ajutor în situaţii de urgenţă. Toate acestea, le-am învăţat şi teoretic, la şcoală, şi practic, la atelierul unde am făcut practica.

Examinator 1: Ce crezi? Este important să cunoşti aceste norme? Pe o scară de la 1 la 10, cât de importante sunt pentru tine?

Dan: 11! Cred că sunt foarte importante şi trebuie însuşite de fiecare angajat, deoarece ne ajută să evităm accidente la locul de muncă.

Examinator 2: Poţi să nedescrii pe scurt din ce se compune un echipament individual de protecţie?

Dan: Păi se compune din: (*enumeră componentele echipamentului pe degete*): Salopetă, sau după caz combinezon, bocanci sau alt tip de pantofi cu talpă aderentă, cască de protecţie pentru cap, ochelari de protecţie când se foloseşte polizorul sau flexul, antifoane, dacă zgomotul este foarte mare...

Examinator 3: Ajunge tinere! Ne-am lămurit! Dar dacă auzi un zgomot ciudat la maşina la care lucrezi, ce faci? Încerci să o repari?

Dan: În primul rând, o opresc, apăsând butonul roşu, pe care îl are orice maşină, apoi îmi anunţ şeful de echipă, să îi cheme pe cei de la mentenanţă.

Examinator 1: (*dă din cap, vizibil mulţumit de răspuns*) Te rugăm să ne spui acum, care sunt pasiunile tale?

Dan: Îmi place tenisul de câmp, muzica şi să mă întâlnesc cu prietenii.

Examinator 2: Cum te vezi peste zece ani? Ce crezi că ai să realizezi?

Dan: În primul rând, cred că voi avea o familie frumoasă, apoi cred că voi termina liceul şi de ce nu, o facultate. Doresc să devin inginer şi voi face tot posibilul ca acest vis al meu să devină realitate.

Examinator 1: Tinere, de mâine dimineaţă te aşteptăm la fabrică! Postul de operator îţi aparţine! Felicitări! (*îi strânge mâna*)

Pe Dan îl aşteaptă prietenii.

Cristi: Eu nu sunt supărat! Mai copilăresc puţin, am timp să lucrez după treizeci de ani, sau poate patruzeci...

Dan: Sau poate cincizeci, să mai ai zece ani până la pensie, zise el râzând cu poftă.

Cei trei prieteni se depărtează, plini de voie bună.

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE ARTĂ „THEATRUM MUNDI”

În 27-28 mai 2011 pe scena Teatrului de Marionete Arad, s-a desfășurat a VII-a ediție a Festivalului de teatru pentru elevi și studenți „THEATRUM MUNDI” la care a participat și Școala Generală Vladimirescu.

***Cenușăreasa* de Charles Perrault, coordonatori: Mirela Bugariu, Zagorka Milencovici**

Distribuția: Savin Loredana – Colegiul Național „Moise Nicoară” (*Cenușăreasa*), Ardelean Moise – Liceul Penticostal (*mama vitregă*), Năstase Claudiu – Grup Școlar „Iuliu Maniu” (*sora vitregă*), Crișan Doris – Colegiul Economic (*sora vitregă*), Vale Denisa, Colegiul N. E. G. Birta (*zâna*), Teodor Ciuciu (*prințul*), Groza Ligia, Șc. Generală Vladimirescu (*regina*), Muscan Andrei, Grup Școlar Ind. C:F:R: (*regele*), Beker Alexandru – Grup Școlar Industrial CFR (*trimisul prințului*), Oneț Cristina – Liceul de Artă „Sabin Drăgoi” (*croitorul*), Popescu Tudor – Grup Școlar Industrial CFR (*bufonul*), *Scena balului – dans în perechi:* Dobromirescu Patricia – Liceul Teoretic „Vasile Goldiș”, Zlăgnean Antonia – Colegiul Economic, Banciu Alexandru – Liceul sportiv, Kapuszta Darius – Liceul sportiv, Vale Lidia – Școala Generală Vladimirescu, Ohriniuc Alexandru – Grup Școlar Industrial CFR, Todiruş Robert, Huguenu Ana – Colegiul Economic, *Piața:*, Gheorghe Florentina, Petreuş Mădălina – Școala Generală Vladimirescu.

Interviu pentru publicația „Vladimirescu - săptămână de săptămână”

- Stimată dnă profesoară Mirela Bugariu, sunteți inițiatorea și coordonatoarea cercului de artă dramatică „Degețica” al Școlii Generale Vladimirescu. De curând, trupa de teatru pe care o coordonați, a participat la Festivalul de teatru pentru elevi și studenți, „THEATRUM MUNDI” desfășurat pe scena Teatrului de Marionete Arad. Cu cine ați participat la acest festival și cu ce piesă?

- Am participat cu toți elevii care fac parte din trupa de teatru „Degețica” a Școlii Generale Vladimirescu, constituită în școala noastră în urmă cu 6 ani.

Piesa pe care am jucat-o pe scena festivalului a fost „Cenușăreasa” de Charles Perrault, puțin atipică pentru un festival de teatru, deoarece piesa a conținut pe toată durata ei, elemente de euritmie, care le-a permis copiilor o abordare personalizată a jocului pe scenă. Coregrafia a fost semnată de un inimos coregraf, Teodor Ciuciu, care în final, a ales să joace alături de noi.

- Cât de greu a fost să reuniți trupa „Degețica” având în vedere că de doi ani o parte dintre copii nu mai sunt elevii școlii noastre? Ce reprezintă acești copii pentru dvs.?

- Nu a fost greu. Au acceptat imediat propunerea și am început să lucrăm. Acești copii reprezintă o parte a sufletului meu, pe

care am încercat să-i învăț că iubirea, respectul și prietenia sunt valori care transcend timpul, convingerile religioase, etniile, și alte aspecte care ne diferențiază unii de alții. Reprezintă o întoarcere la vârsta la care cartea cu povești adormea pe genunchii bunicului și plecam în căutarea pădurii de cleștar și a „tineretii fără bătrânețe și a vieții fără de moarte.”

- Care sunt rezultatele căutării dvs.?

- Rezultatul căutării mele este Hristos, în care există „tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte” și pe care încerc să-L împărtășesc copiilor și sub această formă, iar pentru aceasta, alături de Sfânta Scriptură, am ales basmul, cu toată încărcătura lui morală și spirituală pentru că încă mai este aproape de sufletul copilului.

- Cum a fost pe scenă ? Cum a reacționat publicul?

- Cu emoțiile firești ale debutului pe o scenă adevărată, copiii au impresionat publicul prin căldura cu care au dat viață personajelor și prin mesajul transmis: binele întotdeauna învinge! (chiar dacă unii nu sunt convinși!).

- În final, vă rog să ne spuneți ce proiecte aveți pentru viitor?

- Dacă copiii doresc, o altă piesă, poate într-o altă abordare. Pe această cale, aș dori să le mulțumesc copiilor pentru munca depusă, părinților, conducerii școlii pentru sprijinul acordat și tuturor aceluia care ne-au susținut și au crezut în șansa noastră!

Interviu realizat de prof. Daniela Ioana Tomoiagă

Numele și prenumele (opțional) ANEXA 1
Unitatea de învățământ:
Clasa

CHESTIONAR

pentru elevi, privind aspectele principale, legate de arta dramatică și de implicarea acestora în asemenea activități extracurriculare.

Ce reprezintă din punctul tău de vedere arta dramatică?

- a. o activitate de învățare;
- b. o simplă joacă;
- c. o activitate distractivă.

2. De ce crezi că este necesar teatrul școlar?

- a. este necesar pentru că ne ajută să învățăm lucruri noi;
- b. este necesar pentru că învățăm mai ușor anumite lucruri;
- c. este necesar pentru că ne ajută să ne cunoaștem mai bine.

3. Crezi că talentul se moștenește sau se dobândește?

- a. se moștenește;
- b. se dobândește prin multă muncă,
- c. ține de întâmplare dacă îl ai sau nu îl ai.

Cât de des frecvențezi teatrul?

- a. săptămânal;
- b. ocazional;
- c. niciodată.

Cât de des te implici în echipa de teatru a școlii?

- a. foarte des;
- b. foarte rar;
- c. niciodată.

Ce simți când joci într-o piesă de teatru școlar sau într-o scenetă?

.....
.....
.....
.....

7. Cine crezi că ar trebui să conducă echipa de teatru școlar atunci când se propun activități cu caracter religios?

- a. profesorul de Religie;
- b. profesorul de Limba română;
- c. orice profesor care are abilitatea necesară pentru a desfășura o asemenea activitate;
- d. mai mulți profesori, de diferite discipline.

8. Consideri oportune activitățile de artă dramatică desfășurate în școală?

- da, pentru că
- nu, pentru că

Ce efecte crezi că ar avea participarea la aceste activități în ceea ce privește starea ta sufletească?

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Dintre activitățile prezentate mai jos, care crezi că este cea mai eficientă pentru a vă dezvolta personalitatea?

- a. campionate sportive;
- b. teatru școlar;
- c. șezători literare;
- d. alt răspuns

Numele și prenumele (opțional).....
Unitatea de învățământ:
Clasa

ANEXA 2

CHESTIONAR

(instrument de investigație după desfășurarea unei activități
de artă dramatică școlară)

1. Pentru mine, scena este:

.....
.....
.....

2. Ce reprezintă pentru tine colegul „actor” în piesa jucată împreună?

.....
.....
.....
.....

3. Crezi că repetițiile și pauzele dintre repetiții vă ajută să vă cunoașteți mai bine?

- a. da;
- b. doar într-o oarecare măsură;
- c. nu

4. Participarea la activitățile de artă dramatică m-au ajutat să:

- a. comunic mai bine;
- b. nu mai am emoții când vorbesc în public;
- c. leg prietenii;
- d. devin mai bun, mai atent la nevoile celorlalți;
- e. lucrez în echipă;
- f. fiu generos;
- g. nu m-au ajutat decât într-o mica măsură;
- h. nu m-au ajutat deloc.

Dacă ai fi cadru didactic, ce ai face pentru ca elevii tăi să se implice în activități de artă dramatică, cum i-ai convinge?

.....
.....
.....
.....

6. Citește cu atenție următorul text suport pentru o scenetă religioasă:

„Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, au plecat, lăsându-l aproape mort.

Un preot și un levit care au trecut pe acolo din întâmplare l-au văzut și au trecut pe alături. Dar un samarinean, făcându-i-se milă, a venit la el, i-a legat rănilor, turnând peste ele untdelemn și vin. L-a pus apoi pe dobitocul său, l-a dus la o casă de oaspeți, i-a purtat de grijă...” (Lc. 10, 30-37)

Dacă ai fi solicitat să faci parte din distribuția acestei scenete religioase, care ar fi personajul ales de tine? De ce?

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

7. Dintre activitățile prezentate mai jos, care crezi că este cea mai eficientă pentru participarea elevilor la activități de artă dramatică?

- a. desfășurarea unor spectacole în cadrul școlii;
- b. convingerea elevilor cu argumente pro pentru participarea la aceste activități;
- c. publicarea unor articole despre beneficiile artei dramatice în revista școlii;
- d. alte activități

8. De ce crezi că este important pentru tine să participi la activități de artă dramatică?

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Notă: În scenetele prezentate este recomandat să fie incluși și copiii cu CES, integrați în învățământul de masă.

Bibliografie

1. *Biblia* sau *Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2005.
2. Ioan Cerghit, *Metode de învățământ - ediția a IV-a revăzută și adăugită*, Editura Polirom, Iași, 2006.
3. Miron Ionescu, *Instrucție și educație. Paradigme educaționale moderne*, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2011
4. Traian Dorz, *Blidul de lemn*, Editura „Oastea Domnului”, Sibiu, 2003
5. Teatrul ca metodă de învățare experimentală - https://off-book.pixel-online.org/files/guidelines/TG03/Guideline_RO.pdf
6. *Povestea lui Moș Crăciun* - corul mănăstirii Cămârzani <https://www.youtube.com/watch?v=b3Hws8sqou0&t=56s>

Arta dramatică - abordare psihopedagogică și religioasă / Prof. Mirela Bugariu

Azbest Publishing 2021

ISBN 978-606-8737-93-5